

Nei til imperialistisk intervensjon i Syria

Tjen Folket er mot enhver imperialistisk innblanding i Syria – og vi er mot Assad-regimet som har makta i dag.

Tjen Folket har i lengre tid støttet opprør mot Assad-regimet i Syria. Vi jobber sammen med kurdere som har flykta fra dette undertrykkende regimet. Assad (far og sønn) og Baath-partiet har i førti år undertrykket folket i Syria – spesielt kurderne. De har hele veien vært nære allierte av det imperialistiske Sovjetunionen og dagens imperialistiske Russland.

Assad-regimet har undertrykket politisk opposisjon og nekter folk enkle demokratiske rettigheter. Det er rett å gjøre opprør mot slike herskere. Noen mener at dette ikke gjelder i land med regimer som kritiseres av USA. De mener at folk skal holde seg i ro i slike land fordi USA kan utnytte et opprør til å mele sin egen kake. Dette kan ikke være et godt prinsipp for revolusjonære eller noen som ønsker å tjene folket.

I alle ustabile situasjoner vil det være fare for nederlag. Det finnes ingen garantier i den virkelige verden – spesielt ikke i et opprør. Mot slutten av den første verdenskrigen ledet kommunistene i Russland en revolusjon mot det borgerlige regimet. Tyskland var i krig med Russland og ønsket i starten opprøret velkommen. Det var også hele veien en fare for at kommunistene skulle lide nederlag og at reaksjonen skulle etablere et terrorregime mot arbeiderklassen og folket. Men vi vil aldri få noen garanti – annet enn at hvis det er slik at vi ikke griper de mulighetene vi får, vil vi aldri kunne skape virkelig forandring.

Folket i Syria har fått en mulighet til å endre sin virkelighet gjennom masseprotester og opprør mot et despotisk

regime som har drept og forfulgt opposisjonelle i førti år. Hvem kan si at de ikke bør gripe denne sjansen?

En imperialistisk intervensjon fra USA og andre vestmakter vil være en katastrofe for folket i Syria. Bombingen og innblandinga i Libya kostet titusenvise av menneskeliv og har skapt en forferdelig situasjon for folket i Libya. De nåværende herskerne i Libya er quislinger som har solgt sitt land og sitt folk for avtaler med vesten.

En innblanding i Syria vil uten tvil gå i samme spor og kunne føre USAs lakeier til makta. På den andre siden ser vi at imperialistene Russland og Kina direkte eller indirekte støtter sin partner i Assad-regimet.

Regionale stormakter – Iran, Tyrkia og Saudi Arabia – er tungt involvert i det som skjer i Syria, og støtter hver sine krefter. Alle de nevnte stormaktene spiller et spill i Syria. Dette spillet handler om økonomisk og politisk makt i Syria og hele regionen. Det er et skittent kapitalistisk og imperialistisk spill som ikke tjener folket i Syria på noe vis.

Imperialistisk innblanding er aldri en god løsning for folket – ikke i noe land. Som kommunister i Norge har vi et spesielt ansvar for å slåss mot NATO-innblanding siden Norge er et Nato-land. Men vi ser ingen grunn til å hylle det reaksjonære Assad-regimet, som har drept kommunister, opprørere og demokrater i førti år. Tvert imot står vi skulder ved skulder med de som krever regimets avgang.

For å gi folk mer bakgrunnskunnskap har vi oversatt en tekst fra A World to Win News Service og Kasama project sin blogg:

Syria: Nei til Assad! Nei til

utenlandsk innblanding!

Det amerikanske militæret har "begynt å vurdere potensielle militære alternativer" i Syria, ifølge New York Times. (11.02.2012) En ikke navngitt amerikansk militær tjenestemann fortalte dette til avisen:

«Vi ser på en hel rekke alternativer, men så langt som å velge en bestemt kurs, har jeg ikke sett noe.»

Rapporten sier at de "mulige alternativer" som vil bli vurdert inkluderer

«...alt, inkludert humanitær bistand, væpna opprørere, hemmelige operasjoner, luftangrep, bakkestyrker eller å gjøre ingenting.»

Denne innrømmelsen kommer samtidig som USA støtter flere ulike former for inngrep i Syria, inkludert Tyrkias innsats for å bruke syriske militære opposisjonelle for å danne en hær under sin kontroll, og pengene og våpnene som angivelig strømmer inn i landet fra Qatar og Saudi Arabia. Saudierne støtter utvilsomt sunni-islamister, som de har gjort overalt ellers.

USA førte en ofte tvetydig politikk mot Syria i mange år, der de har arbeidet for å isolere og svekke regimet samtidig som de erkjente dets betydning for å bevare status quo i regionen i perioder der stabilitet har vært USAs fremste mål. Bashar al-Assad far, Hafez, knuste den revolusjonære palestinske bevegelsen med hovedkvarter i Libanon i 1970, håndhevet fred med Israel til tross for den sionistiske okkupasjonen av de syriske Golan-høydene siden 1967, og støttet USA i Irak-invasjonen i 1991.

Når det syriske opprøret brøt ut forrige mars, inspirert av lignende spontane opprør som veltet Egypts Mubarak og Tunisias Ben Ali, støttet ikke USA det viktigste kravet til opprørerne; regime-skifte. I stedet ba Washington Assad om å gjennomføre

økonomiske og politiske reformer som kunne tilfredsstillte bevegelsen samt gjøre det enklere å trekke Syria nærmere USA.

Dette opprøret, kunne Salameh Kaileh, en fremstående arabisk marxist fra Palestina som bor i Syria, fortelle i et intervju i august i fjor til AWTWNS, ble utløst av mellomlagene på landsbygda. I mindre provinsielle byer, omfatter det nå alle sosiale klasser, inkludert kjøpmenn og lokale kapitalister, sa Kaileh.

Det var ikke før 18. august at Washington ba Assad om å gå av. Dette var ikke fordi Obama-styret plutselig fant ut hvor blodtørstig det syriske regimet er. Det hadde allerede vært fem måneder med massakrer av ubevæpnede sivile demonstranter, og i mange år hadde USA overlatt fanger til Syria nettopp for at de skulle bli torturert. Men USA så både nødvendighet og mulighet i dagens situasjon.

Som Kaileh sa, søker USA nå et regimeskifte, men et kontrollert regimeskifte, og håper å unngå å slippe løs ukontrollerbare krefter, blant massene av syriske folket selv, som kan føre til et resultat som vil destabilisere hele den USA-dominerte strukturen i regionen, inkludert regimene i nabolandene Tyrkia og Jordan.

“Etter den tunisiske og egyptiske modellen, ville denne endringen (søkt av USA i Syria) ikke være radikal, men en endring innenfor regimet selv,” sa Kaileh. En mulig metode ville være en splittelse innenfor maktstrukturen, særlig de væpnede styrkene, og et kupp, inspirert av eller muligens forårsaket av utenlandsk militær intervensjon.

Nødvendigheten var å gå inn for å løse situasjonen – et folkelig opprør – som satte amerikanske interesser i fare. Muligheten var at det var blitt mulig å fjerne et tidligere stabilt regime som dannet en blokk med Iran, det palestinske Hamas, og Hizbollah i Libanon, forårsaket alvorlige problemer for USA og truet deres reaksjonære allierte i regionen. Det er

ingen tilfældighet at USAs iver etter å velte Assad kommer midt i en situasjon med skjerpede amerikanske trusler om å angripe Iran og/eller støtte et israelsk angrep.

Selv som det folkelige opprøret i Midtøsten og Nord-Afrika fortsetter å utfordre noen av de eksisterende regimene og formene for imperialistisk dominans, og ånden av folkets oppvåkning har blitt løslatt fra flasken, har USA i stedet for å gi etter for folkeviljen eller trekker seg litt tilbake, har USA arbeidet for å fremme sine interesser midt i disse turbulente farvann.

I tillegg til de såkalte tunisiske og egyptiske modellene har vi nå fått den "libyske modellen" hvor USA og de europeiske maktene (både i allianse med USA og også i rivalisering med USA og med hverandre) reglerett invaderte landet (hovedsakelig fra himmelen) og veltet Gaddafiregimet. Denne maktdemonstrasjonen var ment ikke bare å skaffe kontroll over Libya, men også for å vedlikeholde dominans i regionen overfor både folket i disse landene og overfor andre rivaler, som Russland og Kina.

Innblanding og bidragene til borgerkrig fra USA og dets allierte i Syria er akkurat av det slaget som FN angivelig er etablert for å forhindre. For noen år siden, kom USA med trusler mot Assad-regimet mot å blande seg inn i Libanon, og krevde at FN skulle gripe inn. For USA, Storbritannia og Frankrike, er ikke spørsmålet hva som er moralsk riktig eller lovlig i henhold til internasjonal lov, men hva tjener deres imperialistiske interesser.

Nå har disse kreftene inntatt den motsatte holdningen til Syria: utenlandsk innblanding kan rettferdiggjøres fordi Assad "dreper sitt eget folk". I tillegg, hvis det er sant at krefter knyttet til al-Qaida i Irak nå slåss i Syria, så er dette relatert til Gulfstatenes støtte til andre islamistiske krefter der. Poenget, for vesten, er at deres egen innblanding er god, mens andres innblanding er en unnskyldning for NATO-

intervensjon.

Robert Fisk påpekte i Storbritannia avis Independent, at en spesielt tydelig illustrasjon av hykleri fra USA og Europa at de enevelde herskerne i Saudi-Arabia og Qatar nå framstilles som regionens beste forkjempere for "demokrati" i Syria. At Saudiregimet sendte tropper for å slå ned et opprør fra sjiaflertallet i Bahrain og skyter sjiamuslimske demonstranter i det østlige Saudi-Arabia har blitt høflig oversett.

Den økende betydningen av alliansen mellom USA og de reaksjonære Gulfstatene – drevet av angst for at den «arabiske våren» kan inspirere opprør i deres egne land – er eksemplifisert ved at de var i stand til å endre stillingen til den arabiske liga over natten, fra en tilsynelatende nøytralitet overfor Assadregimet, til å sette frem en utrolig arrogant og detaljert plan for hva som skal skje i Syria, som begynner med en overføring av makt fra Assad til andre innenfor hans regime, med eller uten et militærkupp.

Den arabiske liga har oppfordret til en «felles-arabisk fredsoperasjonen» i Syria, men dette handler ikke om fred. De vil gi «alle former for moralsk og materiell støtte» til opposisjonen krefter, men dette er ikke om å fremme den viktigste drivkrafta i folkets opprør så langt, kravet om en slutt på undertrykkelse.

Dette ligner det 19. århundres "kanonbåt-diplomati" når vestmaktene brukte sine krigsskip for å tvinge myndigheter som ikke allerede var under kolonistenes kontroll til å følge punkt-for-punkt en pålagt agenda utenfra. At disse kravene kommer fra arabiske munnar endrer ikke det faktum at USA skrev manuset, eller i det minste ga grønt lys for det. Hvordan kunne Gulfmonarkiene true Syria uten en flåte av vestlige kanonbåter (og fly og hærer) truende rett bak seg?

Med påskudd om at Saddam Hussein "drepte sitt eget folk" opplevde Irak to invasjon, atskilt med et tiår prega av

morderiske sanksjoner som både førte til mange hundre tusen døde mennesker og dyttet det irakiske folk inn i en mørk natt som de har stått overfor før, en situasjon svært ugunstig for opprør. Deretter, med samme påskudd, kom den «libyske modellen»¹, der et regime som hadde blitt svært samarbeidsvillig med vestlige (og spesielt britiske og italienske) interesser ble veltet og slapp løs alle slags reaksjonære interesser og krefter, noe som gjør livet i Libya i dag til et like alvorlig helvete som noen gang før.

Akkurat nå er ikke USA i posisjon til å sette i gang en ny storskala invasjon, ikke på grunn av en plutselig ombestemmelse, men på grunn av hvordan de amerikanske prosjektene i Irak og Afghanistan har slått ut. På den annen side kan den slags “billig” krig som i Libya (billig for USA og andre NATO-medlemmer, ikke for det libyske folket som betaler en forferdelig pris) ikke være mulig i Syria, hvor de siste fem månedene av opprør har vist at det reaksjonære regimet har en sterkere sosial base, så vel som en reell hær.

Amerikanske strateger (se for eksempel [Foreign Policy.com](http://ForeignPolicy.com)) beklager det faktum at en “flyforbudssone” vil ha liten innvirkning i Syria, hvor regimet ikke har brukt krigsfly, og at luftmakt ikke kan brukes for å hjelpe styrker som slåss mot regimet fordi kampen som pågår nå, skjer i tettbygde byer. “Det som presenteres som et alternativ til militær intervensjon [på bakken] vil mest sannsynlig bane vei for denne intervensjonen når alternativene mislykkes,” advarer Marc Lynch i den nevnte publikasjonen.

Vi kan ikke forutsi hva som vil skje – hvordan USA og dets allierte vil prøve å løse deres dilemma og gjøre et framstøt mot Syria. Men vi burde vite nå, etter alt det vi har sett i Irak, Afghanistan, Libya og så mange andre steder, at det imperialistene er i stand til er ofte verre enn vi kan forestille oss – og resultatene av intervensjonene deres er alltid katastrofale for folket.